

Georg Radow

Programma, Quo Rector Universitatis Rostochiensis, Georgius Radovius, Iuris Doctor, & Prof. Publ. Ad Exequias, quas Viro ... Dn. Simono Johanni Gutzmer/ I. U. D. Primario ... Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos peramanter & officiose invitat : [P.P. sub sigillo Rectoratus die XVII. Martii Anno M. DC. LXXIV.]

Rostochii: Kilius, 1674

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777525836>

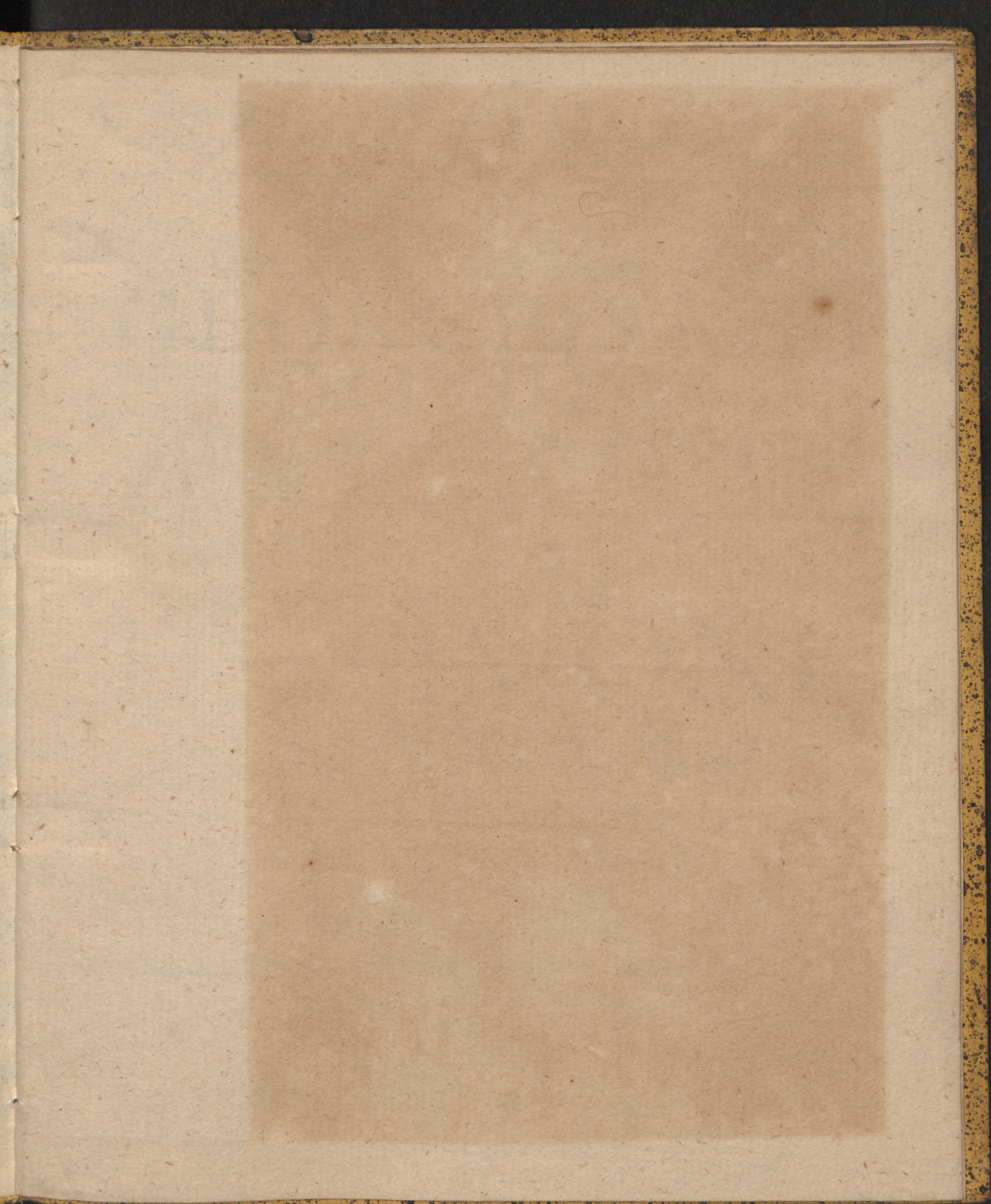
Druck Freier Zugang

Radovius, G.,
in S. J. Gutzmer.

R. 1674.

62.

PROGRAMMA,
^{Quo}
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS,
GEORGIUS RA-
DOVIUS,
Doctor, & Prof. Publ.

Ad Exequias,

quas

V I R O

Amplissimo atque Consultissimo,

DN. SIMONI
JOHANNI *Gutzmer*/
J. U. D. Primario,
HODIERNA HORA PRIMA,

solemniter paratas cupiunt

Liberi moestissimi,

Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos per-
amanter & officiose invitat.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Universitatis Typogr. Anno 1674.

Uod Scythæ quondam, gens nõ
adeo rudis aut inconditi sensus, Ale-
xandro Magno, suæ quoque pauper-
tati avaras manus intentanti, in me-
moriã inconstantis fortunæ dixisse
feruntur: *Si homo es, id quod es, semper
esse te cogita*; id in recordationem
mortis, & fragilis hujus vitæ, non vi-
væ tantum voces, sed & familiaria
exempla, & tristia funera quotidie
nobis occurrunt. Supervacaneum foret, quamvis non suã
laude cariturum, imitari Philippum, felicissimi istius Monar-
chæ patrem, qui sortis suæ magis sibi conscius, uni ex ephæbis
præceperat, ut quotidie prima luce ad lectum cubicularem
adesset, seque his verbis de hominis mortalitate admoneret:
Philippe homo es. Non enim illum, quæ superbissimum fili-
um, vana ceperat divinitatis arque immortalitatis gloria, sed
conditionem hominum curatiori perpendit iudicio, depre-
henditque eos, ut dici, ita & vere esse mortales. Hæc est im-
mutabilis illa lex: *terra es, & in terram reverteris*; quã omne
genus humanum, quodque est, quodque erit, ad certissimam
condemnatur mortem, & nullæ sane rationis capax foret, qui
se immortalem dixerit. Ipsa vita nostra quid nisi perpetua mors
est? Si Senecæ credimus, quotidie morimur, quotidie demit-
tur pars aliqua vitæ, & tum quoque, cum crescimus, vita decre-
scit. Infantiam amisimus, deinde adolescentiam: usque ad he-
sternum quicquid transit temporis, perit. Hanc ipsam, quam
agimus, diem cum morte dividimus. Vitrum non est tam fragile,
ac id quod firmissimum est inter mortales, & umbra, somnium,
ventus, fumus, nomina, quibus inconstantem vitam insignire
solemus, plus habent constantiæ. Si verum est, quod Poetæ
volunt, somnum esse fratrem mortis, quis hujus mirabitur
amplius insidias, cum illum in sinu foveamus? Sed quis con-
ciliabit tantam inter fratres discordiam, dum alter destruit,
quod

quod alter conservat ac nutrit? Quicquid horum sit, fugacem atque inconstantem humanæ vitæ conditionem non sine ingenii acumine expresserunt Sapientes, dum hominem appellarunt Exemplum infirmitatis, prædam temporis, fortunæ ludum, miseræ omnigenæ compendium; sed omnium elegantissime Psaltes Regius, *Homo, inquam, est sicut flos campi*. Repræsentate animis, quoniam oculis non potestis, campum omnis generis floribus sparsum, invenientis ibi alios propullulantes, alios in medio flore, alios denique deflorescentes; sed omnibus sunt brevissima vigoris sui tempora: quos primum ver pro- ducit, sol æstivus raro aspicit; & qui calore ac pluviis nutriuntur tepidis, frigus ac nives hyemis non ferunt. Non melior aut durabilior humanæ vitæ status. Quam breve spatium est à primâ infantia usque ad decrepitam senectutem? quid diu est, inquit Augustinus, ubi finis est? horæ volant, sic ætas nostra, sic actus nostri, sic honores nostri, sic miseria nostra, sic felicitas nostra. Huic vitæ brevitati adde ejus ærumnas atq; ineffabiles calamitates, & cogita: an cum Theophrasto moriente accusare Naturam velis, quod corvis & cornicibus longiorem vitam ac Tibi concesserit. Impensè delirasse mihi videtur Iphigenia illa Tragica, cui desipere visus est, qui mori vellet, quæque pessimam vitam optimæ morti prætulit; & multo stolidior ille Mæcenas, qui satius duxit debilem aliquem, deformem, ac, horribile dictu! acuto stipite transfixum vivere, quàm mori, ex miseriâ quærentes beatitudinem. Quam sapientius illi quondam populi, qui cunas infantum recens natorum lacrymis sparserunt, fere- tra vero ac urnas demortuorum latis oculis aspexere, non alia, credo, quàm humanæ miseræ cogitatione, cujus initium prima esset dies, ultima vero finis. Scilicet, non aliter in hoc mundo vivitur, ac quondam vivebatur in urbe Cadmi, cum quâ ita erat comparatum, uti mox in

ea audire esset pænas, certissimæ lætitiæ argumenta; mox
viciissim gemitus, infallibiles calamitatis indices. Non
hercle nascimur, aut exponimur in hunc mundum, ut
delicias ejus delibemus secure; quippe hæ ipsæ sunt bre-
vioris vitæ, & principium illarum unico saltim momen-
to distat à fine. Historiæ testis est, unam horam vidisse
Reges in solio, & in pulvere; Principes in summo felicitã-
tis cacumine, & in miseriis infimæ sortis. Ab ipsis deli-
ciis plerumque infortunia nostra initium capiunt, & sæ-
pius adversa fortuna est proles bonæ matris. Herba pe-
stiferæ reperiuntur in medio florum, nec minus floresce-
re videas vepretes, ac arbores frugiferas. Quid multis?
Brevis est humana vita & perpetuis obnoxia calamitati-
bus, nec præter mortem ullus earum finis. Hæc non
nisi desideratissima venit illis, qui mortalitatem hanc, &
minantia quotidie mala penitus ad animum admittunt,
illamq; amplectuntur, ceu miseriarum finem, veræq; feli-
citatæ exordium. Si quando fœda tempestas cum gran-
dine & tonitribus cœlo dejecta aggreditur navim, quæ
vicino portui imminet, annon omni conabitur nisu se
cœlestibus minis eripere? At, quid mundus, nisi procel-
losum, & in omnes tempestates expositum mare, in quo na-
vigantibus nullus portus, nisi mortis est? Adeptus quoq;
illum nuper est feliciter, Vir Amplissimus atq; Consultissi-
mus, DN. SIMON JOHANNES GUTZMERUS, U. J. D.
Clarissimus, qui inter æstuantis hujus maris jactus, & pro-
cellas consenuit. Testatum id ex parte facit vitæ ejus, mor-
tisq; historia, quam, prout nobis communicata est, inte-
gram pertexere operæ erit pretium. Natus autem est
Sternbergæ, anno salutis nostræ 1608. 8. Augusti inter ho-
ram 6. & 7. matutinam ex honestâ prosapia, Patre Admo-
dum Reverendo atq; Doctis. DN. MICHAELE GUTZ-
MERO, Pastore, & Seniore Dicæseos Sternbergensis vi-
gilantissimo. Matre verò MARIA FABRICIA, matronâ
omni-

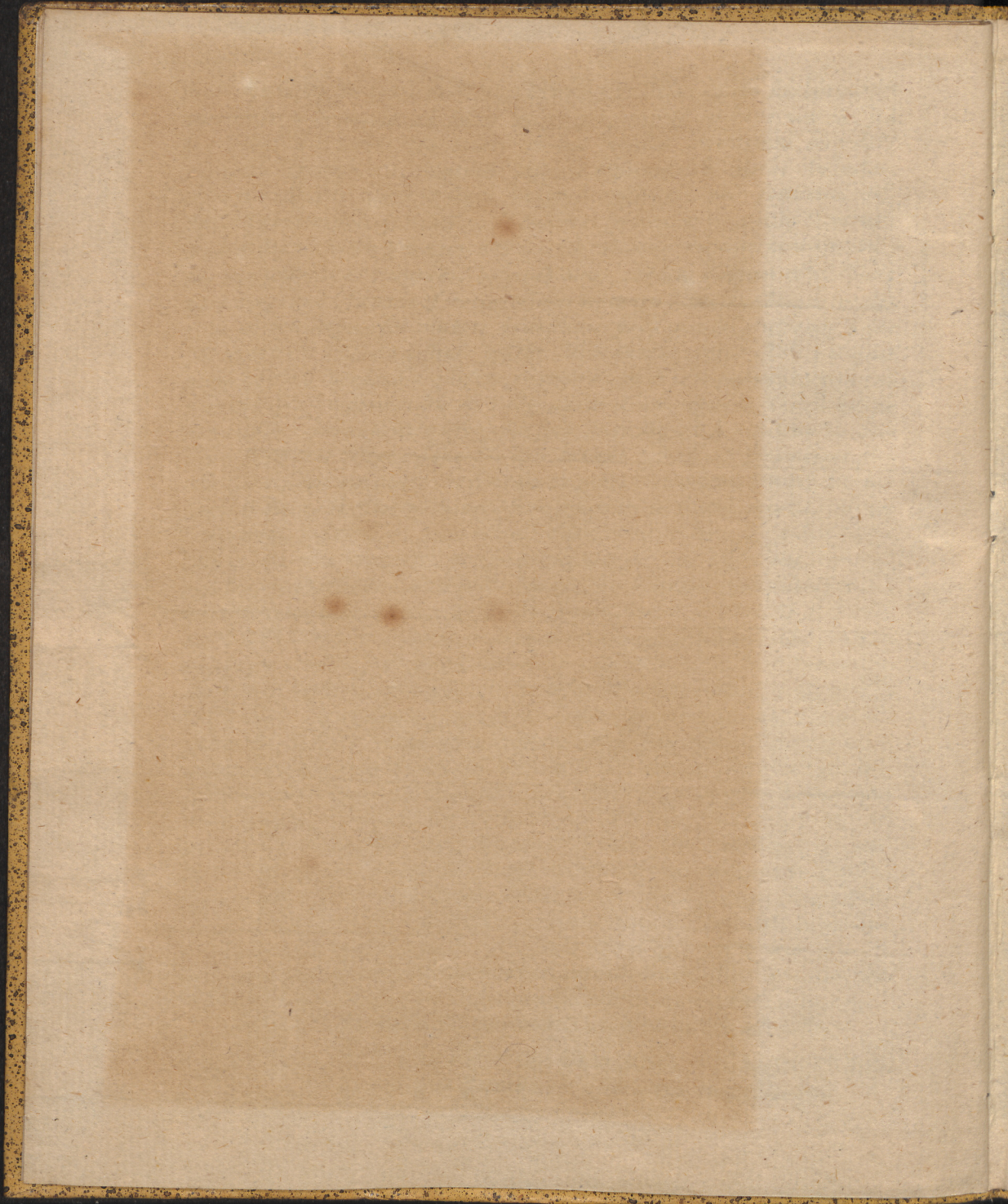
omnibus, sexus sui, Virtutibus insigni. Avus paternus fuit
 plurimum Reverendus & Clarissimus DN. M. SIMON
 GUTZMERUS, Pastor ac Senior Sternebergensis fidelissimus;
 maternus itidem Reverendus atq; Clarissimus DN.
 M. JOHANNES FABRICIUS, Pastor Sternebergensis
 meritissimus. Aviam laudat Paternam ANNAM *Fan-*
ters / Prudentissimi Viri DN. NICOLAI *Fan-*
ters / Consulis Sternebergensis bene meriti, filiam; Maternam, CA-
 THARINAM *Hagemesters* / foeminas virtutibus suis, suo
 tempore, sic satis insignes. Proavum memorat paternum
 Spectatissimum Virum, DN. GEORGIUM GUTZME-
 RUM, Civem & Negotiatorem Colbergensem primari-
 um; maternum, DN. BALTHASAREM *Schmidt* / Ci-
 vem quoq; & negotiatorem Jessæ in Misnia industrium.
 Hisce, claræ ac piæ memoriæ, majoribus, parentibusq;, piè
 Defunctus noster ortus, statimq; ad regenerationis fon-
 tem deductus, non superfunctoriâ curâ ab his educatus
 est. Primis itaque literarum elementis, aliisq; virtutibus
 imbutus, Academias, & primò quidem nostrum salutavit
 Rosetum, ibique biennium substitit. Regiomontum de-
 inde petiit, ubi per triennium moratus, ad studiorum suo-
 rum metam felici cursu properavit. Expetiturus deniq;
 digna peracti laboris præmia, Gryphisvaldiam se contu-
 lit, nomenque suum Amplissimæ Facultati ibidem profes-
 sus, Duce Jcto quondam Excell. DN. MATTHIA STE-
 PHANI pro Licentia disputavit. Hinc Licentiati, mox
 Doctoris titulo fulgens, illum quoque Advocati in Di-
 casterio Meclenburgico assumsit. Quo facto, facile inve-
 nit amabilem vitæ sociam, felicique matrimonio sibi jun-
 xit Nobilissimam, omni que virtutum genere condecora-
 tam SOPHIAM von *Hagens* / quæ ipsum, primo statim
 anno, elegantis filiolarum patrem fecit; sed brevi gaudio;
 quippe, dum vitam infanti dedit, propriam amisit, statimq;
 eam secuta filiolarum. Postquam dignissimo luctu tam infeli-

cem casum prosequuto esset, ad secunda transit vota, tanto feliciora primis, quanto fuere diuturniora, & prole fecundiora. In matrimonium enim duxit omnibus virtutibus instructissimam ANNAM REGINAM Hagemeisters prudentissimi ac Senatorii Viri, GEORGII Hagemeisters filiam, cum quâ 29. annorum spatio pacate vixit, ac quinq; liberorum parens factus est. Horum duæ supersunt filia, quarum major natu, ANNA MARGARETHA feliciter nupsit Viro Consultissimo Dn. JOHANNI Herberding J. U. Licentiato; minor vero, vidua quondam Viri Nobilis ac Strenui Dn. ULRICI JOACHIMI Krüger/Equitum signiferi, ex quo duos suscepit filios adhuc superstites; JOACHIMUM-JOHANNEM & CAROLUM-SIGISMUNDUM, jam vero Viri Doctissimi, ac juris peritiâ præprimis conspicui, Dn. JOACHIMI Seefen prospero connubio juncta conjunx, exque eo duarum filiarum mater facta, quarum majori CHRISTINÆ-REGINÆ nomen inditum, altera CHRISTINA-SOPHIA triduo post mortem avi in hanc lucem est exposita, ut adeo Defunctus noster, ex dilectissima hac filia, quatuor nepotes nepesque habuerit, tres saltim viderit. Ex filiis duo adhuc in vivis sunt, Amplissimus sc: atque Consultissimus Vir Dn. JOHANNES-GEORGIUS U. J. D. clarissimus, & Dn. CASPARUS-HINRICUS, U. J. Candidatus florentissimus, tertius verò MICHAEL-LAURENTIUS in primo infantia flore vitam cum morte commutavit. Major natu ante aliquod tempus dignissimam vitæ sociam, Nobilissimam AGNETAM-SOPHIAM, Nobilissimi, Amplissimi, atque Consultissimi Viri, Dn. ALBERTI WILLEBRANDI J. U. D. & P. P. Collegæ nostri honoratissimi, filiam sibi delegit, jam vero cum Affinibus suis, Sororibus ac fratre inopinatum Optimi Parentis Obiitum deslens, Vitam cæterum Noster non degit otiosam, sed

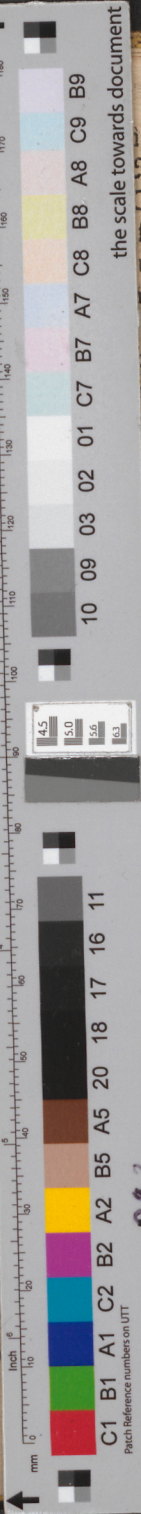
sed multa ac honorifica subiit munia, & primo quidem, circa annum post
 C. N. 1654. Illustrissimi Judicii Provincialis Procurator factus, elapso vero bi-
 ennio, anno nimirum 66 Stargardiam, in Pomerania Citeriori, evocatus,
 Syndicatum non modo, sed & Consulatam per integrum septennium, tanta-
 cum sinceritate, ac prudentia ibidem gessit, ut ægre admodum dimissus fuerit,
 cum urgentibus ita fati, & causis aliis prægnantibus, utrumque officium legi-
 time resignasset. Reversus igitur ad nos, causarum gravissimarum patrocinio
 invigilans, jacturam dilectissimæ suæ Conjugis paulo post, præmaturâ quidem
 sed beatissimâ tamen morte ad superos evocata, ut & alias, piis haud insoli-
 tas ærumas, & molestias patienter non minus, quam fortiter tulit, atque in-
 viduitate istâ per integrum octennium, atque adeo ad vitæ suæ finem perstitit.
 Ultimo hocce anno non unus illum tentavit morbus, sed gravissimus ante
 18 Septimanas Gustavo illum corripuit, & quamvis huc transportato spes
 melior affalgeret recuperandæ sanitatis, ipso tamen die trium Regum ite-
 rum lecto semancipare cogebatur. De morbi genere audiamus Amplissim-
 um atque Experientissimum DN. D. JOHANNEM BACMEISTERUM,
 Superiorum Mathematicum, atque Medicinæ Professore in hac Academia
 Excellentissimum, Collegam, Compatrem atque amicum nostrum singula-
 riter colendum, quem una cum Experientissimo DN. BERNHARDO
 BARNSTORFIO, Medicinæ D. Clarissimo, curando malo adhibuit,
 qui eundem his verbis descripsit: *Quam olim querelam Cappadox Plautinus
 in Curcullione Palinuro Servo interroganti, quomodo viveret, responsi loco Equi-
 dem jocose sequentibus verbis instituit, Lien necat Rees dolent, Pulmones dif-
 ff. ahuntur, cruciatur Jecur, Radices Cordis pereunt, hira omnes, hie. Intestina,
 dolent. Eandem potiori jure Equidem serio jam pie sanctus Vir Nobilissimus,
 Amplissimus & Consultiissimus Dn. D. JOH. SIMON GUTZMAR. Affinis &
 Amicus meus olim honoratissimus nunc desideratissimus, ob varia quæ Virus
 sustinuit incommoda repetere potuisset. Quamvis enim certum, optimum
 huncce Virum Scorbuto malo pertinacissimo per aliquot jam annos laborasse:
 Merito tamen hic attendendum idem, quod Galen. l. 4. d. loc. affect. de Hysteri-
 câ Passione notat eam nomine quidem unam esse, at sub se innumera &
 varia accidentia complecti. Nam Prothei instar tam varâ tam admiran-
 dâ symptomatum vicissitudine stipatum, & inimico calamitatum concursu
 corpus affligentem ab eo statim tempore, quo primum in consilium vocatus
 sum deprehendi, ut modo de universi corporis lassitudine certâ Morborum
 prænuincia. Modo de crurum ad incedendum cum dolore & macularum efflores-
 centia imbecillitate, modo de præcordiorum angustia, hypochondriorum in-
 flatione, Ventriculi inappetentiâ, nausea & dyspepsia, intestinorum tormini-
 bus, Urina suppressione aliisque infinitis symptomatibus Principem hunc
 suum*

suam πολύμορφον comitantibus, conquereretur. Prout autem scorbuticorum
 enervatio à Principio ad finem usque perpetua & constans non est, sed
 sua habet intervalla; Ita etiam in hoc subiecto obtinimus interdum
 adhibitis appropriatis remediis aliquas à pertinaciâ Morbi inducias:
 Verum radicibus illum in senili Corpore extirpare non potuimus. Ef-
 fluxiva siquidem scelotyrbica & vitiosi humores fermentantes, qui in Ventriculo,
 Liene, Epate, ramis Vena portæ & Arterie celiacæ ac mesenteria majoribus,
 nec non Omento ac Pancreate hospitabantur, tantam διάδοσιν τῶν Φύσιν
 partibus primæ, secundæ & tertie cœctioni destinatis famulantibusque intuleo-
 rant, ut non amplius suo munere domestico in preparando, generando & de-
 purando Vita balsamo desungi possent. Hinc quoque exorta est ante aliquos
 Menses Febris inordinata quidem, exquisita tamen satis scorbutica, quæ ta-
 men cum suis Symptomatibus per Dei gratiam etiam expugnata est, atque sic
 non minima convalescentiæ affulgebat spes, quandoquidem non amplius con-
 tinuo fovebatur calore, cessabat languor, adeo, ut parcissimè decumberet ple-
 rumque vestibus non exutus rediretque ex parte ad consuetos labores. Verùm
 scorbuti abditæ & latens minera fermenti materia morbifica novas iterum
 Symptomatum procellas, quas recensere nimis longum foret, & quidem tanta
 cum vehementia excitavit, quæ senile corpus miserrime affixerunt, Viresque
 ejus frustra prorsus adhibitis quibuscunque tum doloribus, tum calore præter-
 naturali, tum languoribus, tum Cordis anxietatibus à me S^{en} D. BARN-
 STORFIO: oppositis remediis variisque confortantibus brevi adeo prostrata
 verint, ut tandem sequestratis mundanis adjumentis placide in Domino ob-
 dormiverit nobis omnibus magnum sui desiderium relinquens. Hucusque ME-
 DICUS. Nos unicum adhuc subjungimus. quod memoratu omnino di-
 gnum est. Scilicet, uti per omnem vitam suam pura mente DEUM semper
 coluit, ita etiam terminum suum fatalem instare sentiens, id unice egit, ut,
 DEO suo præprimis reconciliaretur. Accersitus ergo Vir plur. Reverendus
 atque Excellentiss. Dn ENOCHUS SUANTENIUS, SS. Theol. D. & P. P.
 Archidiaconus Jacobæus meritissimus, collega noster honorandus, à quo, præ-
 via peccatorum confessione, cælesti pabulo, ceu extremo viatico Instructus est,
 ipseque eodem, octavo sc: hujus Mensis, die, circa undecimam Mediæ No-
 ctis, cum omnibus suis valedixisset, in incredibili constantia, fide, & pietate,
 placide in Domino obdormivit, postquam annos quinque & sexaginta, &
 quinque præterea Menses in hac miseriarum valle transegisset. Nostrum jam
 erit, CIVES ACADEMICI, frequentissimo comitatu testatum facere,
 quo loco nobis fuerit Vir de omnibus bonis meritissimus. Valete.

P. P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus die 22. Jan. A. O. R. M. DCLXXIV.
 Conventus fiet in Ede Jacobæâ, circa horam I. pomeridianam.

sed multa ac honorifica subiit munia, &
C. N. 1654. Illustrissimi Iudicii Provincialis
ennio, anno nimirum 1656 Stargardiam, in
Syndicatum non modo, sed & Consulatam
cum sinceritate, ac prudentia ibidem gessit, u
cum urgentibus ita fati, & causis aliis prae
tunc resignasset. Reversus igitur ad nos, cau
in vigilans, iacturam dilectissimae suae Coniug
sed beatissimam tamen morte ad superos evoc
tas aerumnas, & molestias patienter non min
viduitate ista per integrum octennium, atque
Ultimo hocce anno non unus illum tentavit
13 Septimanas Gustrovi illum corripuit, &
melior affligeret recuperanda sanitatis, ip
rum lecto semancipare cogebatur. De m
mum atque Experientissimum DN. D. JOH.
Superiorum Mathematicum, atque Medicinae
Excellentissimum, Collegam, Compatrem
riter colendum, quem una cum Experient
BARNSTORFIO, Medicinae D. Clariss
qui eundem his verbis descripsit. *Quum olim
in Curculatione a linuro Servo interroganti, quod
dem jocose sequentibus verbis instituit, Lien ne
ff. ahuntur, cruciatur Jecur, Radices Cordis pe
dolent. Eandem potiori jure & quidem serio
Amplissimus & Consultiissimus Dn. D. JOH. S
Amicus meus olim honoratissimus nunc desid
sustinuit incommoda repetere potuisset. Qua
huncce Virum Scorbuto malo pertinacissimo p
Merito tamen hic attendendum idem, quod G
ca Passione noiat eam nomine quidem unar
varia accidentia complecti: Nam Prothei in
da symptomatum vicissitudine stipatum, & in
corpus affligentem ab eo statim tempore, quo
sum deprehendi, ut modo de universi corpor
prae nuncia. Modo de crurum ad incedendum c
scientia imbecillitate, modo de praetoriorum an
flatione, Ventriculi inappetentia, nausea & dy
bus, Urina suppressione aliisque infinitis sym*

, circa annum post
tus, elapso vero bi
Citeriori, evocatus,
septennium, tanta
um dimissus fuerit,
que officium leg
marum patrocini o
pramaturam quidem
s, piis haud insoli
ter tulit, atque in
uae finem perstitit.
gravissimus ante
c transportato spes
trium Regum ite
diamus Amplissi
CMEISTERUM,
n hac Academia
nostrum singula
R N H A R D O
malo adhibuit,
ppadox Plautinus
responsi loco Equi
ent, Pulmones di
nes, h.e. Intestina,
Vir Nobilissimus,
MAR Affinis &
varia quae Virus
tum, optimum
annos laborasse:
affect. de Hysteri
se innumera &
atam admiran
itatum concursu
nsilium vocatus
erram Morborum
cularum efflore
ondriorum in
riorum tormini
principem hunc
suum